

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.239 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 november 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 22 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn en Nederlands zou spreken, werkwilgig zou zijn, bij zijn broer woont, geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9 van de wet van 15 .12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Het gegeven dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Wat betreft het feit dat zijn broer in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn broer in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord van 18.03.2008; de omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd, noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatiek overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (…)”

2. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel betoogt verzoeker dat de stelling van de Dienst Vreemdelingenzaken

dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, niet regelmatig wordt gemotiveerd. Waar de bestreden beslissing motiveert dat

“Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn en Nederlands zou spreken, werkwilg zou zijn, bij zijn broer woont, geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen”,

is verzoeker van oordeel dat dit een standaardmotivering is, alsook dat deze motivering neerkomt op een summier materiële motivering. Aangaande het motief *“Het gegeven dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren”* stelt verzoeker dat de aanvragen van vreemdelingen in België welke reeds in aanraking zijn gekomen met de politie- of gerechtelijke diensten onmiddellijk worden geweigerd op basis van dit gegeven. Terwijl de aanvragen van vreemdelingen in België die nog geenszins in aanraking zijn gekomen met de voormelde diensten daarentegen ook geweigerd worden daar dit bezwaarlijk als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Volgens verzoeker kan hieruit enkel worden afgeleid dat zijn strafrechtelijke verleden geen rol speelt bij de beoordeling van de regularisatieaanvraag. Aangaande artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat indien hij de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst hij gedurende enkele jaren gescheiden zal worden van zijn sociale relaties aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit een tijdelijke verwijdering, is verzoeker van oordeel dat dit niet bevorderlijk is voor een relatie, van welke aard ook. Voorts verwijst verzoeker naar het federaal regeerakkoord van 18 maart 2008 en stelt hij dat dit regeerakkoord de eenmalige economische regularisatie op een aantal punten wijzigt. Zo moet de betrokkene aantonen dat hij reeds voor 31 maart 2007 in België verbleef en moet hij concrete werkaanbiedingen kunnen voorleggen. Verzoeker stelt dat hij aan de voorwaarden voldoet. Hij verblijft al in België van vóór 31 maart 2007 en hij kan aan de slag als magazijnier bij de BVBA (...). Verzoeker verduidelijkt dat dit één van de beroepen is waarvoor de vacatures moeilijk ingevuld raken, m.a.w. het is een knelpuntenberoep. Het feit dat hij een dergelijk knelpuntenberoep uitoefent kan, aldus verzoeker, enkel positief beoordeeld worden. Voorts betoogt verzoeker dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Hij stelt dat de formele motiveringsplicht uiteen valt in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste. Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing het bevel is het land te verlaten en dat de motivering niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor hem. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig dat hij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot de weigering van vestiging. Verder stelt verzoeker dat om aan de draagkrachtvereiste te voldoen, het nodig is dat de motivering voldoende concreet en precies is. Verzoeker stelt dat de minister zich beperkt tot het stellen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet ontvankelijk is bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, hetgeen een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele, en veel te vage motivering is zodat de formele motiveringsplicht is geschonden. Wat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, stelt verzoeker dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op een gebrek aan buitengewone omstandigheden wat volgens hem een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn of het bewijs niet kan leveren dat deze termijn niet overschreden is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Bovendien is het niet mogelijk om tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aan te voeren. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of

consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende buitengewone omstandigheden aan:

“Voor verzoeker geleden buitengewone omstandigheden die het bijzonder, zonet onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Uit het bovenstaande blijkt dat een eventuele terugwijzing een ongeoorloofde inbreuk zou uitmaken op de beginselen van behoorlijk bestuur en op het redelijkheidsbeginsel.

Thans verblijft verzoeker te (...).

Derhalve is de vraag ontvankelijk”

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag blijkt heel duidelijk dat verzoeker nagelaten heeft aan te geven welke dan wel de buitengewone omstandigheden zijn die het voor hem onmogelijk maken om de machtiging tot verblijf aan te vragen in zijn land van herkomst. De verwerende partij stelt dan ook geheel terecht dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure. Niettegenstaande de

verwerende partij zich hiertoe kon beperken, heeft ze de elementen die verzoeker als elementen ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag ook onderzocht als zijnde elementen ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt gebruik te maken van een standaardmotivering, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Voorts wijst de Raad er op dat het niet vereist is dat in de bestreden beslissing de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moeten worden vermeld. De gemachtigde van de minister dient dus niet “verder” te motiveren. De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

Bovendien dient vast gesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot het argument dat de aangehaalde motivering een standaardmotivering zou zijn en bijgevolg een te summiere motivering zou zijn, doch dat hij geenszins betwist dat de motivering niet correct zou zijn.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk maken, om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De door verzoeker aangevoerde gegevens laten op geen enkele wijze toe vast te stellen dat het voor hem zeer moeilijk is om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de procedure die voorzien is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid kon zich derhalve, zonder de motiveringsplicht te miskennen, beperken tot de vaststelling dat *“Het feit dat betrokkene reeds geruime tijd in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn en Nederlands zou spreken, werkwilleg zou zijn, bij zijn broer woont, geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen”*.

Waar een eventuele strafrechtelijke veroordeling een reden kan vormen om een verblijfsmachtiging ten gronde te weigeren, kan uit het feit dat een vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde niet afgeleid worden dat het voor hem onmogelijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Ook hier toont verzoeker niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de feiten die hij niet betwist, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In derde instantie stelt verzoeker dat, indien hij zijn aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, hij dreigt gedurende enkele jaren gescheiden te worden van zijn sociale relaties, daar de behandeling van een dergelijke aanvraag enige jaren in beslag neemt en dat zelfs indien hij slechts tijdelijk het grondgebied dient te verlaten dit niet bevorderlijk is voor welke relatie ook. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verzoeker een aantal niet gestaafde beweringen poneert en niet aantoont dat het standpunt van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-leven”* incorrect is.

Wat betreft de verwijzing naar het regeerakkoord stelt de bestreden beslissing geheel terecht dat de omzendbrief die in het regeerakkoord werd aangekondigd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd werd. Alleszins wordt erop gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen wettigheidscontrole kan uitoefenen inzake een regeerakkoord, dat beleidsintenties bevat en geen wetgeving noch juridisch bindende norm

uitmaakt. De in het regeerakkoord geopperde mogelijke nieuwe criteria maken nog geen afdwingbare wetgeving uit, zodat verzoeker zich hierop niet kan beroepen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren.

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad verzoeker erop dat hij het hoofdmotief van de bestreden beslissing -namelijk dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft- niet betwist en evenmin toont verzoeker in concreto aan in welke mate de motivering van het bevel niet evenredig is aan het belang voor verzoeker.

Verzoeker maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Teneinde zijn stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd, te onderbouwen, stelt verzoeker dat *“de minister (...) zich uitsluitend gebaseerd (heeft) op het gebrek aan buitengewone omstandigheden om zijn beslissing te nemen (...)”*. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Daar het, bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf, de taak is van het bestuur om in eerste instantie na te gaan of er buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, toont verzoeker met zijn uiteenzetting niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd. Uit voormelde bespreking blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de minister zich heeft gesteund op feiten die niet correct zijn of op onzorgvuldige wijze tot de motieven van de beslissing zou zijn gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerbiediging van het privé-, gezins- en familieleven en van het recht om te huwen (artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, hierna verkort geciteerd EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij inmiddels geruime tijd in België gevestigd is en hier het centrum van zijn belangen heeft, in die zin dat zijn privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België. Verzoeker stelt dat door de handhaving van de bestreden beslissing en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zijn recht op de eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familieleven op onaanvaardbare wijze wordt geschonden. Verzoeker vervolgt door te stellen dat indien hij de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, hij gedurende enkele jaren gescheiden zou worden van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Verzoeker concludeert dat ook al betekent dit slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zulks niet bevorderlijk is voor een relatie van welke aard ook.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid 2 van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoeker betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar is van mening dat het een onevenredige aantasting is van zijn privé- en familiaal leven.

De Raad stelt vast dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, een afweging maakte tussen de vrijwaring van de openbare orde en het recht op gezinsleven van verzoeker.

In casu wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat de schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het.”

Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, mits hij voldoet aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoeker niet als onrechtmatig kan worden beschouwd.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van het recht op privé- en familiaal leven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, aannemelijk.

Artikel 12 van het EVRM omvat het recht om te huwen en een gezin te stichten en luidt als volgt:

“Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen.”

De bestreden beslissingen werden genomen conform de Belgische wetgeving en ontzeggen verzoeker geenszins het recht om te huwen en een gezin te stichten, zodat geen schending van deze verdragsbepaling blijkt.

De Raad benadrukt verder dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels met betrekking tot de binnenkomst, het verblijf en de vestiging te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.